ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ 12ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1982 [1]

Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων κατά Μεγάλου Δουκάτου τοῦ Λουξεμβούργου

«Μή ἐκτέλεση τῆς ὁδηγίας 77/91/ΕΟΚ»

Ὑπόθεση 149/81

Περίληψη

Κράτη μέλη — Ὑποχρεώσεις — Ἐκτέλεση τῶν ὁδηγιῶν — Μή τήρηση τῶν προθεσμιῶν ἐφαρμογῆς — Αἰτιολόγηση τῆς παραβάσεως — Ἀνεπίτρεπτο
(Συνθήκη ΕΟΚ, ἄρθρο 169)

Κράτος μέλος δέν δύναται νά ἐπικαλεσθεῖ διατάξεις, τήν ἀκολουθουμένη πρακτική ἤ καταστάσεις τῆς ἐσωτερικῆς ἐννόμου τάξεώς του γιά νά δικαιολογήσει τήν μή τήρηση τῶν ὑποχρεώσεων πού ἀπορρέουν ἀπό τίς κοινοτικές ὁδηγίες.

Ἐπειδή οἱ κυβερνήσεις τῶν κρατῶν μελῶν μετέχουν στό νομοπαρασκευαστικό ἔργο γιά τήν θέσπιση τῶν ὁδηγιῶν, ὀφείλουν νά εἶναι σέ θέση νά ἐπεξεργασθοῦν, ἐντός τῆς ταχθείσης γιά τήν ἐφαρμογή τους προθεσμίας, τό σχέδιο τῶν ἀπαραιτήτων πρός τοῦτο νομοθετικῶν διατάξεων.

Στήν ὑπόθεση 149/81,

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν νομικό της σύμβουλο Anthony McClellan, ἐπικουρούμενο ἀπό τόν Jacques Delmoly, μέλος τῆς νομικῆς της ὑπηρεσίας, μέ ἀντίκλητο στό Λουξεμβοῦργο τόν Oreste Montalto, μέλος τῆς νομικῆς της ὑπηρεσίας, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

προσφεύγουσα,

κατά

ΜΕΓΑΛΟΥ ΔΟΥΚΑΤΟΥ ΤΟΥ ΛΟΥΞΕΜΒΟΥΡΓΟΥ, ἐκπροσωπουμένου ἀπό τόν Eugène Müller, Premier Conseiller de Gouvernement τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης, μέ τόπο ἐπιδόσεων στό Λουξεμβοῦργο τό Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης, 16, boulevard Royal,

καθ' οὗ,

1 — Γλώσσα διαδικασίας: ἡ γαλλική.

πού ἔχει ὡς ἀντικείμενο νά ἀναγνωρισθεῖ ὅτι τό Μεγάλο Δουκάτο τοῦ Λουξεμβούργου, μή θεσπίζοντας ἐντός τῶν ταχθεισῶν προθεσμιῶν τίς ἀναγκαῖες διατάξεις γιά τήν συμμόρφωσή του πρός τήν δεύτερη ὁδηγία, 77/91, τοῦ Συμβουλίου, τῆς 13ης Δεκεμβρίου 1976, περί συντονισμοῦ τῶν ἐγγυήσεων πού ἀπαιτοῦνται στά κράτη μέλη ἐκ μέρους τῶν ἑταιριῶν, κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 58, δεύτερη παράγραφος τῆς συνθήκης, γιά τήν προστασία τῶν συμφερόντων τῶν ἑταίρων καί τῶν τρίτων, μέ σκοπό νά καταστοῦν οἱ ἐγγυήσεις αὐτές ἰσοδύναμες ὅσον ἀφορᾶ τήν σύσταση τῆς ἀνωνύμου ἑταιρίας καί τή διατήρηση καί τίς μεταβολές τοῦ κεφαλαίου της, παρέβη ὑποχρέωση πού ὑπέχει ἐκ τῆς συνθήκης ΕΟΚ,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

συγκείμενο ἀπό τούς J. Mertens de Wilmars, πρόεδρο, A. O'Keeffe, U. Everling καί A. Χλωρό, προέδρους τμήματος, P. Pescatore, Mackenzie Stuart καί T. Koopmans, δικαστές,

γενικός εἰσαγγελεύς: Sir Gordon Slynn
γραμματεύς: P. Heim

ἐκδίδει τήν ἀκόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τά πραγματικά περιστατικά τῆς ὑποθέσεως, ἡ ἐξέλιξη τῆς διαδικασίας, τά αἰτήματα, καθώς καί οἱ ἰσχυρισμοί καί τά ἐπιχειρήματα τῶν διαδίκων ἔχουν συνοπτικῶς ὡς ἑξῆς:

I — Πραγματικά περιστατικά

Τό ἄρθρο 54, παράγραφος 3, στοιχεῖο ζ) τῆς συνθήκης ΕΟΚ προβλέπει ὅτι τό Συμβούλιο καί ἡ Ἐπιτροπή ἀσκοῦν τά καθήκοντα πού τούς ἔχουν ἀνατεθεῖ σχετικά μέ τό δικαίωμα ἐγκαταστάσεως ἰδίως μέ τόν συντονισμό, κατά τό ἀναγκαῖο μέτρο καί μέ τόν σκοπό νά τίς καταστήσουν ἰσοδύναμες, τῶν ἀπαιτουμένων ἐγγυήσεων ὑπό τῶν κρατῶν μελῶν ἐκ μέρους τῶν ἑταιριῶν, κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 58, παράγραφος 2 (τῶν ἑταιριῶν ἀστικοῦ ἤ ἐμπορικοῦ δικαίου, συμπεριλαμβανομένων τῶν συνεταιρισμῶν, καί τῶν ἄλλων νομικῶν προσώπων δημοσίου ἤ ἰδιωτικοῦ δικαίου,

μέ ἐξαίρεση ἐκείνων πού δέν ἐπιδιώκουν κερδοσκοπικό σκοπό), γιά τήν προστασία τῶν συμφερόντων τῶν ἑταίρων καί τῶν τρίτων.

Στίς 18 Δεκεμβρίου 1961 τό Συμβούλιο ἐθέσπισε «Γενικό πρόγραμμα γιά τήν κατάργηση τῶν περιορισμῶν στήν ἐλευθερία ἐγκαταστάσεως ἐντός τῆς ΕΟΚ» (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. 06/001, σ. 7). Στόν τίτλο VI τοῦ προγράμματος αὐτοῦ ὁρίζεται ὅτι πρό τῆς λήξεως τοῦ δευτέρου ἔτους τοῦ δευτέρου σταδίου τῆς μεταβατικῆς περιόδου προβλέπεται νά ἐπιτελεσθεῖ ὁ συντονισμός, ἐφ' ὅσον εἶναι ἀναγκαῖος καί μέ σκοπό νά καταστήσει ἰσοδύναμες τίς ἐγγυήσεις πού ἀπαιτοῦνται στά κράτη μέλη ἀπό τίς ἑταιρίες, γιά τήν προστασία τῶν συμφερόντων τόσο τῶν ἑταίρων ὅσο καί τῶν τρίτων.

Κατ' ἐφαρμογή τῶν ἀνωτέρω διατάξεων, τό Συμβούλιο μετά ἀπό τήν πρώτη ὁδηγία, τήν 68/151/ΕΟΚ, τῆς 9ης Μαρτίου 1968, ἐθέσπισε τήν δεύτερη ὁδηγία, τήν 77/91/ΕΟΚ, τῆς 13ης Δεκεμβρίου 1976, περί συντονισμοῦ τῶν ἐγγυήσεων πού ἀπαιτοῦνται στά κράτη μέλη ἐκ μέρους τῶν ἑταιριῶν, κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 58, δεύτερη παράγραφος τῆς συνθήκης, γιά τήν προστασία τῶν συμφερόντων τῶν ἑταίρων καί τῶν τρίτων, μέ σκοπό νά καταστοῦν οἱ ἐγγυήσεις αὐτές ἰσοδύναμες ὅσον ἀφορᾶ τήν σύσταση τῆς ἀνωνύμου ἑταιρίας καί τή διατήρηση καί τίς μεταβολές τοῦ κεφαλαίου της (ΕΕ εἰδ. ἔκδ. 06/001, σ. 230).

Ἡ ὁδηγία 77/91 ἐκοινοποιήθη στά κράτη μέλη στίς 16 Δεκεμβρίου 1976. Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 43 τῆς ὁδηγίας αὐτῆς, τά κράτη μέλη ὑπεχρεοῦντο νά θέσουν σέ ἰσχύ τίς ἀναγκαῖες νομοθετικές, κανονιστικές καί διοικητικές διατάξεις γιά νά συμμορφωθοῦν μέ τήν ὁδηγία ἐντός δύο ἐτῶν ἀπό τῆς κοινοποιήσεώς της, δηλαδή μέχρι τίς 16 Δεκεμβρίου 1978, καί νά ἐνημερώσουν ἀμέσως τήν Ἐπιτροπή περί αὐτοῦ.

Διαπιστώνοντας ὅτι τό Μεγάλο Δουκάτο τοῦ Λουξεμβούργου δέν εἶχε θεσπίσει ἐντός τῶν προθεσμιῶν πού εἶχαν ταχθεῖ τά ἀναγκαῖα μέτρα γιά τήν ἐφαρμογή τῆς ὁδηγίας καί ὅτι οὐδεμία πληροφορία τῆς εἶχε παρασχεθεῖ σχετικῶς, ἡ Ἐπιτροπή ἐκίνησε μέ ἐπιστολή τῆς 8ης Ἰανουαρίου 1980 κατά τοῦ ὡς ἄνω κράτους μέλους τήν διαδικασία τοῦ ἄρθρου 169 τῆς συνθήκης ΕΟΚ.

Μέ τήν ἐπιστολή αὐτή ἡ Ἐπιτροπή διεπίστωνε ὅτι τό Μεγάλο Δουκάτο τοῦ Λουξεμβούργου, μή θέτοντας σέ ἰσχύ τά ἀναγκαῖα μέτρα γιά τήν μεταφορά τῆς ὁδηγίας στό ἐθνικό δίκαιο, εἶχε παραβεῖ τίς ὑποχρεώσεις του, ἐκάλει δέ τήν κυβέρνηση τοῦ Λουξεμβούργου νά διατυπώσει τίς παρατηρήσεις της ἐντός δύο μηνῶν.

Μέ ἐπιστολή τῆς 8ης Φεβρουαρίου 1980, ἡ μόνιμη ἀντιπροσωπεία τοῦ Μεγάλου Δουκάτου τοῦ Λουξεμβούργου στίς Κοινότητες ἐγνωστοποίησε στήν Ἐπιτροπή ὅτι τό νομοσχέδιο περί ἐναρμονίσεως πρός τήν ὁδηγία 77/91 τοῦ νόμου τῆς 10ης Αὐγούστου 1915 περί ἐμπορικῶν ἑταιριῶν εἶχε ἐγκριθεῖ ἀπό τό ὑπουργικό συμβούλιο τήν 1η Φεβρουαρίου 1979 καί εἶχε διαβιβασθεῖ στίς 9 Φεβρουαρίου στό Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας γιά τήν σχετική γνωμοδότηση. Τόν Ἰούλιου 1979 εἶχε διατυπώσει τήν γνώμη της ἐπί τοῦ νομοσχεδίου αὐτοῦ ἡ γενική διεύθυνση ἐσωτερικῆς ἀγορᾶς καί βιομηχανικῶν ὑποθέσεων τῆς Ἐπιτροπῆς. Ἡ γνώμη αὐτή, σχολιασμένη ἀπό τήν ἐπιτροπή νομοθετικῶν μελετῶν, εἶχε διαβιβασθεῖ στό Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας, πρός τό ὁποῖο εἶχε ὑπογραμμισθεῖ ὁ ἐπείγων χαρακτήρας τῆς ὑποθέσεως.

Κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 169, παράγραφος 1 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, ἡ Ἐπιτροπή διετύπωσε στίς 29 Σεπτεμβρίου καί ἐκοινοποίησε στίς 8 Ὀκτωβρίου 1980 αἰτιολογημένη γνώμη, μέ τήν ὁποία διεπίστωνε τήν παράβαση ἐκ μέρους τοῦ Μεγάλου Δουκάτου τοῦ Λουξεμβούργου τῶν ὑποχρεώσεών του καί τό ἐκάλει νά θεσπίσει ἐντός δύο μηνῶν ἀπό τῆς κοινοποιήσεως τῆς

αἰτιολογημένης γνώμης τά ἀναγκαῖα γιά τήν ἐφαρμογή τῆς ὁδηγίας μέτρα.

Στίς 25 Νοεμβρίου 1980 ἡ μόνιμη ἀντιπροσωπεία τοῦ Λουξεμβούργου ἐνημέρωσε τήν Ἐπιτροπή ἐπί τοῦ ὅτι ἡ ὑπόθεση εὑρίσκετο ἀκόμη στό Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας, πρός τό ὁποῖο ὁ πρόεδρος τῆς κυβερνήσεως εἶχε ὑπενθυμίσει γιά ἄλλη μία φορά τόν ἐπείγοντα χαρακτήρα τῆς ὑποθέσεως.

Μέ ἐπιστολή τῆς 16ης Ἰανουαρίου 1981 ἡ μόνιμη ἀντιπροσωπεία τοῦ Λουξεμβούργου ἐγνωστοποίησε στήν Ἐπιτροπή ὅτι τό Συμβούλιο Ἐπικρατείας εἶχε μόλις ἐκδώσει τήν προβλεπομένη ἀπό τήν νομοθετική διαδικασία γνωμοδότηση καί ὅτι τό νομοσχέδιο κατετέθη μέ διάταγμα πρός ψήφιση ἀπό τήν Βουλή στίς 10 Ἰανουαρίου 1981: ἑπομένως προεβλέπετο ὅτι θά καθίστατο δυνατή ἡ ταχεία διευθέτηση τοῦ ζητήματος.

II — Ἔγγραφη διαδικασία

Μέ δικόγραφο πού κατέθεσε στίς 12 Ἰουνίου 1981 ἡ Ἐπιτροπή προσέφυγε στό Δικαστήριο κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 169, παράγραφος 1 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, κατά τοῦ Μεγάλου Δουκάτου τοῦ Λουξεμβούργου, στό ὁποῖο προσάπτει παράβαση λόγω μή ἐκτελέσεως τῆς ὁδηγίας 77/91.

Ἡ ἔγγραφη διαδικασία διεξήχθη κανονικῶς. Ἡ Ἐπιτροπή παρητήθη τοῦ δικαιώματος ὑποβολῆς ἀπαντήσεως.

Κατόπιν ἐκθέσεως τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ καί μετ' ἀκρόαση τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως, τό Δικαστήριο ἀπεφάσισε τήν ἔναρξη τῆς προφορικῆς διαδικασίας, χωρίς προηγουμένη διεξαγωγή ἀποδείξεων. Ἐκάλεσε πάντως τήν κυβέρνηση τοῦ Λουξεμβούργου νά τοῦ γνωστοποιήσει ἐγγράφως τήν ἀκριβή ἡμερομηνία ἐνάρξεως τῆς νομοθετικῆς διαδικασίας γιά τήν ἐφαρμογή τῆς ὁδηγίας. Ἡ σχετική ἀπάντηση ἐδόθη ἐντός τῆς ταχθείσης προθεσμίας.

III — Αἰτήματα τῶν διαδίκων

Ἡ *Ἐπιτροπή* ζητεῖ ἀπό τό Δικαστήριο:

— νά ἀναγνωρίσει ὅτι τό Μεγάλο Δουκάτο τοῦ Λουξεμβούργου, παραλείποντας νά θεσπίσει ἐντός τῆς ταχθείσης προθεσμίας τίς ἀναγκαῖες διατάξεις γιά τήν συμμόρφωσή του πρός τήν δεύτερη ὁδηγία, 77/91, τοῦ Συμβουλίου, τῆς 13ης Δεκεμβρίου 1976, παρέβη τίς ὑποχρεώσεις πού ὑπέχει ἐκ τῆς συνθήκης,

— νά καταδικάσει τό Μεγάλο Δουκάτο τοῦ Λουξεμβούργου στά δικαστικά ἔξοδα.

Ἡ *κυβέρνηση τοῦ Μεγάλου Δουκάτου τοῦ Λουξεμβούργου* ζητεῖ ἀπό τό Δικαστήριο νά ἀποφανθεῖ κατά νόμο.

IV — Ἰσχυρισμοί καί ἐπιχειρήματα τῶν διαδίκων κατά τήν ἔγγραφη διαδικασία

Ἡ *Ἐπιτροπή* ὑπενθυμίζει ὅτι, κατά τό ἄρθρο 189, τρίτο ἐδάφιο τῆς συνθήκης ΕΟΚ, οἱ ὁδηγίες δεσμεύουν τό κράτος μέλος στό ὁποῖο ἀπευθύνονται, ὅσον ἀφορᾶ τό ἐπιδιωκόμενο ἀποτέλεσμα, ἀφήνοντας πάντως τήν ἐπιλογή τοῦ τύπου καί τῶν μέσων στήν ἁρμοδιότητα τῶν ἐθνικῶν ἀρχῶν. Ὁ δεσμευτικός χαρακτήρας τῶν ὁδηγιῶν συνεπάγεται τήν ὑποχρέωση τῶν κρατῶν μελῶν νά τηροῦν τίς προθεσμίες πού οἱ ὁδηγίες αὐτές θέτουν γιά τήν θέσπιση τῶν ἐσωτερικῶν ἐκτελεστικῶν διατάξεων.

Συντρέχει παράβαση τῆς συνθήκης ἐκ μέρους ἑνός κράτους μέλους ἀνεξαρτήτως τοῦ κρατικοῦ ὀργάνου, ἡ πράξη ἤ ἡ παράλειψη τοῦ ὁποίου προεκάλεσαν τήν μή ἐκτέλεση. Τό ἐν λόγω κράτος μέλος δέν δύναται νά δικαιολογήσει τήν παράβαση ὑάσει ἐσωτερικῶν διατάξεων, τῆς ἀκολουθου-

μένης στό ἐσωτερικό του πρακτικῆς ἤ ἰδιαιτέρων πραγματικῶν καταστάσεων σέ ἐθνικό ἐπίπεδο.

Οἱ ἀνωτέρω ἀρχές ἔχουν παγιωθεῖ στήν νομολογία τοῦ Δικαστηρίου.

Τό Μεγάλο Δουκάτο τοῦ Λουξεμβούργου, παραλείποντας νά λάβει ἐντός τῶν ταχθεισῶν προθεσμιῶν ἀναγκαῖα μέτρα ἐφαρμογῆς τῆς ὁδηγίας 77/91, παρέβη ἀναμφισβητήτως ὑποχρέωση πού ὑπέχει ἐκ τῆς συνθήκης.

Ἡ *κυβέρνηση τοῦ Μεγάλου Δουκάτου τοῦ Λουξεμβούργου* δηλώνει ὅτι δέν ἀμφισβητεῖ τά περιστατικά πού ἐξέθεσε ἡ Ἐπιτροπή καί ὅτι ἀδυνατεῖ νά ἐπικαλεσθεῖ βάσιμα νομικά ἐπιχειρήματα γιά νά ἀντικρούσει τά νομικά ἐπιχειρήματα πού προέβαλε ἡ Ἐπιτροπή: πράγματι, τά μέτρα γιά τήν μεταφορά τῆς ὁδηγίας 77/91 στό ἐσωτερικό δίκαιο δέν ὑλοποιήθησαν ἀκόμη στό Μεγάλο Δουκάτο.

Ἡ κατάσταση πάντως αὐτή δέν πρέπει νά ἑρμηνευθεῖ ὡς ὀφειλομένη στήν ἀπροθυμία ἤ τήν ἀμέλεια τῶν ἁρμοδίων ἀρχῶν τοῦ Λουξεμβούργου. Ὁ περίπλοκος χαρακτήρας τοῦ θέματος καί οἱ δυσχέρειες πού ἀνακύπτουν ἀπό τόν συνδυασμό ἑνός σχεδίου γιά περιορισμένες μεταρρυθμίσεις μέ τίς εὐρύτερες τροποποιήσεις πού πρέπει νά προβλεφθοῦν γιά τό μέλλον καθυστέρησαν αἰσθητά τήν ἐκτέλεση τῆς ἀποστολῆς τῶν συντακτῶν τοῦ νομοσχεδίου. Ἡ ἀνάγκη δέ θεσπίσεως τῶν ἐν λόγω μέτρων διά τῆς νομοθετικῆς ὁδοῦ ἀποτελεῖ ἕνα ἄλλο στοιχεῖο καθυστερήσεως.

Ἐπί τοῦ σχεδίου νόμου περί ἐναρμονίσεως πρός τήν ὁδηγία 77/91 τοῦ νόμου τῆς 10ης Αὐγούστου 1915 περί τῶν ἐμπορικῶν ἑταιριῶν, ὅπως ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, ἐγνωμοδότησε θετικῶς, ὑπό τήν ἐπιφύλαξη ὁρισμένων τροποποιήσεων πού προετάθησαν κατά τήν ἐξέταση τῶν ἄρθρων, τό Συμβούλιο Ἐπικρατείας στίς 19 Δεκεμβρίου 1980. Ἡ κυβέρνηση κατέθεσε στήν Βουλή τό σχέδιο νόμου στίς 21 Ἰανουαρίου 1981. Ἡ νομική ἐπιτροπή τῆς Βουλῆς ὅρισε εἰσηγητή στίς 11 Μαρτίου 1981. Στίς 25 Ἰουνίου ὁ ὑπουργός δικαιοσύνης ἐζήτησε ἀπό τόν πρόεδρο τῆς Βουλῆς νά δώσει προτεραιότητα στήν ψήφιση τοῦ νομοσχεδίου. Στίς 17 Σεπτεμβρίου 1981 ἡ νομική ἐπιτροπή τῆς Βουλῆς ἐπεράτωσε τήν ἐξέταση τοῦ σχεδίου καί ὁ κυβερνητικός ἐκπρόσωπος ἐπέμεινε ἐπί τῆς ἀνάγκης ταχείας ψηφίσεώς του.

Ἡ κυβέρνηση τοῦ Λουξεμβούργου θά συνεχίσει τίς προσπάθειές της, ὥστε σύντομα νά καταστεῖ δυνατή ἡ συμμόρφωση τοῦ Μεγάλου Δουκάτου πρός τίς ὑποχρεώσεις πού ὑπέχει σχετικῶς ἐκ τῆς συνθήκης.

V — Προφορική διαδικασία

Ἡ *Ἐπιτροπή,* ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν Delmoly, καί ἡ *κυβέρνηση τοῦ Μεγάλου Δουκάτου τοῦ Λουξεμβούργου,* ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν Müller, ἀγόρευσαν ἐν συντομία κατά τήν συνεδρίαση τῆς 28ης Ἀπριλίου 1982.

Ὁ γενικός εἰσαγγελεύς ἀνέπτυξε τίς προτάσεις του κατά τήν συνεδρίαση τῆς 22ας Ἰουνίου 1982.

Σκεπτικό

1 Μέ δικόγραφο πού κατέθεσε στήν γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου στίς 5 Ἰουνίου 1981, ἡ Ἐπιτροπή ἤσκησε, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 169 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, προσφυγή μέ τήν ὁποία ζητεῖ νά ἀναγνωρισθεῖ ὅτι τό Μεγάλο Δουκάτο τοῦ

Λουξεμβούργου, παραλείποντας νά θεσπίσει έντός τῆς ταχθείσης προθεσμίας τίς άναγκαῖες έσωτερικές διατάξεις γιά τήν συμμόρφωσή του πρός τήν δεύτερη όδηγία, 77/91, τοῦ Συμβουλίου, τῆς 13ης Δεκεμβρίου 1976, περί συντονισμοῦ τῶν έγγυήσεων πού άπαιτοῦνται στά κράτη μέλη έκ μέρους τῶν έταιριῶν, κατά τήν έννοια τοῦ ἄρθρου 58 δεύτερη παράγραφος τῆς συνθήκης, γιά τήν προστασία τῶν συμφερόντων τῶν έταίρων καί τῶν τρίτων, μέ σκοπό νά καταστοῦν οί έγγυήσεις αὐτές ίσοδύναμες ὅσον άφορᾶ τήν σύσταση τῆς άνωνύμου έταιρίας καί τή διατήρηση καί τίς μεταβολές τοῦ κεφαλαίου της (ΕΕ είδ. ἔκδ. 06/001, σ. 230), παρέβη ὑποχρέωση πού ὑπέχει έκ τῆς συνθήκης.

2 Κατά τό ἄρθρο 43 τῆς όδηγίας, τά κράτη μέλη ὑπεχρεοῦντο νά θέσουν σέ ίσχύ τίς άναγκαῖες νομοθετικές, κανονιστικές καί διοικητικές διατάξεις έντός προθεσμίας δύο έτῶν άπό τῆς κοινοποιήσεως τῆς όδηγίας. Δεδομένου ὅτι ἡ έν λόγω όδηγία έκοινοποιήθη στό Μεγάλο Δουκάτο τοῦ Λουξεμβούργου στίς 16 Δεκεμβρίου 1976, ἡ σχετική προθεσμία ἔληξε στίς 16 Δεκεμβρίου 1978.

3 Ἡ κυβέρνηση τοῦ Λουξεμβούργου δέν άμφισβητεῖ ὅτι δέν έξεπλήρωσε τήν ὑποχρέωση αὐτή. Πάντως, τονίζει ὅτι ἡ παράλειψή της δέν πρέπει νά έρμηνευθεῖ ὡς άμέλεια ἤ ὡς έκδήλωση άπροθυμίας έκ μέρους τῶν άρχῶν τοῦ Λουξεμβούργου καί ὅτι όφείλεται στήν περίπλοκη φύση τοῦ θέματος καί τήν δυσχέρεια πού άνακύπτει άπό τόν συνδυασμό ένός σχεδίου γιά περιορισμένες μεταρρυθμίσεις μέ τίς εὐρύτερες τροποποιήσεις πού πρέπει νά προβλεφθοῦν γιά τό μέλλον.

4 Οί περιστάσεις αὐτές δέν εἶναι ίκανές νά έξαλείψουν τήν παράβαση πού προσάπτεται στό Μεγάλο Δουκάτο τοῦ Λουξεμβούργου. Κατά παγία νομολογία, ένα κράτος μέλος δέν δύναται νά έπικαλεσθεῖ διατάξεις, τήν άκολουθουμένη πρακτική ἤ καταστάσεις τῆς έσωτερικῆς έννόμου τάξεώς του γιά νά δικαιολογήσει τήν μή τήρηση τῶν ὑποχρεώσεων πού άπορρέουν άπό τίς κοινοτικές όδηγίες.

5 Πρέπει νά ὑπογραμμισθεῖ περαιτέρω ὅτι οί κυβερνήσεις τῶν κρατῶν μελῶν συμμετέχουν στίς έργασίες προπαρασκευῆς τῶν όδηγιῶν καί όφείλουν συνεπῶς νά εἶναι σέ θέση νά έκπονήσουν έντός τῆς τασσομένης προθεσμίας τό σχέδιο τῶν άναγκαίων γιά τήν έφαρμογή τους νομοθετικῶν διατάξεων. Ὅπως προκύπτει ὅμως άπό τίς παρασχεθεῖσες κατά τήν διάρκεια τῆς δίκης πληροφορίες, στά νομοθετικά ὄργανα τοῦ Λουξεμβούργου δέν εἶχε άκόμη ὑποβληθεῖ κανένα σχέδιο νόμου κατά τήν λήξη τῆς προθεσμίας πρός έκτέλεση τῆς όδηγίας.

6 Πρέπει νά άναγνωρισθεῖ ὅτι τό Μεγάλο Δουκάτο τοῦ Λουξεμβούργου, μή θεσπίζοντας ἐντός τῆς ταχθείσης προθεσμίας τίς ἀναγκαῖες διατάξεις γιά τήν συμμόρφωσή του πρός τήν ὁδηγία 77/91 τοῦ Συμβουλίου, τῆς 13ης Δεκεμβρίου 1976, παρέβη τίς ὑποχρεώσεις πού ὑπέχει ἐκ τῆς συνθήκης.

Ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων

7 Κατά τό ἄρθρο 69, παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας, ὁ ἡττηθείς διάδικος καταδικάζεται στά δικαστικά ἔξοδα. Ἐπειδή τό καθ' οὗ ἡττήθη, πρέπει νά καταδικασθεῖ στά δικαστικά ἔξοδα.

Διά ταῦτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

κρίνει καί ἀποφασίζει:

1) Τό Μεγάλο Δουκάτο τοῦ Λουξεμβούργου, μή θεσπίζοντας ἐντός τῆς ταχθείσης προθεσμίας τίς ἀναγκαῖες διατάξεις γιά τήν συμμόρφωσή του πρός τήν δεύτερη ὁδηγία 77/91, τοῦ Συμβουλίου, τῆς 13ης Δεκεμβρίου 1976, περί συντονισμοῦ τῶν ἐγγυήσεων πού ἀπαιτοῦνται στά κράτη μέλη ἐκ μέρους τῶν ἑταιριῶν, κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 58 δεύτερη παράγραφος τῆς συνθήκης, γιά τήν προστασία τῶν συμφερόντων τῶν ἑταίρων καί τῶν τρίτων, μέ σκοπό νά καταστοῦν οἱ ἐγγυήσεις αὐτές ἰσοδύναμες ὅσον ἀφορᾶ τήν σύσταση τῆς ἀνωνύμου ἑταιρίας καί τή διατήρηση καί τίς μεταβολές τοῦ κεφαλαίου της, παρέβη τίς ὑποχρεώσεις πού ὑπέχει ἐκ τῆς συνθήκης ΕΟΚ.

2) Καταδικάζει τό Μεγάλο Δουκάτο τοῦ Λουξεμβούργου στά δικαστικά ἔξοδα.

Mertens de Wilmars O'Keeffe Everling

Χλωρός Pescatore Mackenzie Stuart Koopmans

Ἐδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβοῦργο στίς 12 Ὀκτωβρίου 1982.

Ὁ γραμματεύς Ὁ πρόεδρος

P. Heim J. Mertens de Wilmars